

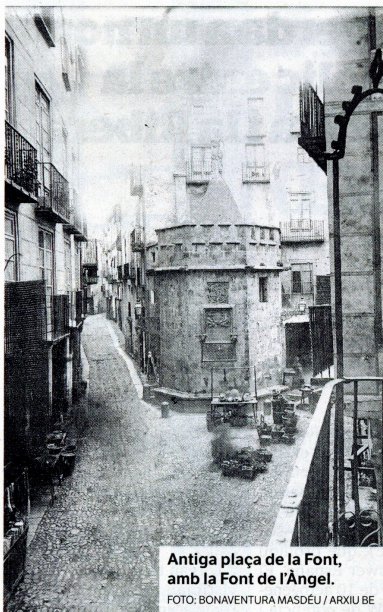
Descontextualització.

El trasllat va ser un mal menor, ja que evità la destrucció, però va suposar treure del seu context original els monuments o elements patrimonials.

Finals del segle XIX i principis del XX.

La majoria d'aquests trasllats es van produir per motivacions urbanístiques, en uns anys de creixement, expansió i canvis a la ciutat.

Antiga plaça de la Font, amb la Font de l'Àngel.

FOTO: BONAVENTURA MASDÉU / ARXIU BE

El Palau Oliver de Boteller avui, amb la font en una cantonada. FOTO: JOAN REVILLAS

El Palau Oliver de Boteller a la façana fluvial. FOTO: BONAVENTURA MASDÉU / ARXIU COMARCAL DEL BAIX EBRE

seva història. I en el trasllat, a més, sovint es perden elements», remarca Curto.

És el cas de la Font del Àngel (1440) de la Plaça de la Font, ubicada originalment al que ara és la Plaça Agustí Querol. Després de ser desmuntada al 1882 per una reforma urbanística i guardada al museu municipal, als anys setanta del segle passat es va posar a un lateral del Palau Oliver de Boteller (seu del Departament de Cultura de la Generalitat). «En el procés ha quedat desproveïda de diversos elements i es troba en un lloc on passa desapercebuda», comenta Curto.

El mateix Palau Oliver de Boteller (segle XV), si més no la façana, es va traslladar també pedra per pedra des del seu emplaça-

ment originari a la façana fluvial, on s'ubicaven els edificis més representatius de la ciutat, fins on es troba ara, al proper carrer Doctor Ferran.

Un altre cas és l'església del Ro-

El Roser conserva una portalada del s. XVII, de l'església enderrocada al marge esquerre del riu

ser. Ubicada inicialment a la vora de l'Ebre al marge esquerre, es va enderrocar a principis del segle XX per a construir la rampa de pujada al pont de l'Estat, juntament amb altres elements importants de la ciutat com l'antiga Pla-

ça de les Cols. Així, es va decidir aixecar de nou el temple a la riba dreta, al barri de Ferreries, que es va haver de reconstruir després de la Guerra Civil.

De l'edifici original al marge esquerre només queda una portalada del segle XVII, que ara no és l'entrada principal al temple, sinó que es troba a un lateral i passa bastant desapercebuda, a la pujada al pont.

Altres portalades també s'han conservat mentre que l'edifici al que donaven entrada ha desaparegut. És el cas d'una porta interior renaixentista de l'Ajuntament Vell, que ara es troba a l'antiga Església de Sant Domènec (abans museu municipal i ara Centre d'Interpretació del Renaixement), o la portalada de l'antic seminari

Restes dels fonaments de la basílica. FOTO: JOAN REVILLAS

L'apunt Les restes d'una basílica paleocristiana

Més sorprenent és encara la realitat actual de dos elements que es poden trobar al Parc Teodor González totalment descontextualitzats i sense cap cartell que en detalli el seu origen, antiguitat i rellevància. Es

troben prop de la Llotja i es tracta d'un ull de bou o rossetó de l'antiga església del seminari del carrer Montcada (segle XVIII), reconvertit com a base d'un estany artificial; i les restes dels fonaments d'una basílica paleocristiana (segle VI), que van ser descobertes durant les obres de construcció del pàrquing soterrani de la plaça Alfons XII i traslladades al parc l'any 1988.

(que després va ser l'institut del carrer Montcada), del segle XVIII, la qual s'ha reubicat des del 2017 al mig de la plaça Gerard Vergés, on hi ha la seu de la Generalitat a les Terres de l'Ebre.

Hi ha casos menys coneguts, com l'estructura circular de ferro que hi ha a la pujada al castell de la Suda des del Rastre i que formava part d'una fàbrica de gas

desapareguda, que s'ubicava on ara hi ha el col·legi de la Mercè. O el brocal del pou de l'Ajuntament Vell, ara al claustre de la catedral de Santa Maria, segons detalla Curto al Diari, qui insisteix en què el trasllat d'elements és sempre millor que deixar-los perdre, «però tota mudança és un remei a mitges i sovint a cada bugada es perd un llençol».